

A művelt tudós

Kengyel Miklós professzorral az 1990-es évek közepén ismerkedtem meg, amikor bíróként polgári anyagi jogi gyakorlati órákat tartottam az egyetemen. Hamarosan jó barátságba kerültünk, majd pár év múlva megkért, hogy az eljárásjogi tanszéken folytassam egyetemi munkámat. Nyolc évig részfoglalkozású adjunktusként vettem részt az eljárásjog oktatásában, a vizsgáztatásban. Kengyel professzor nagy tudású, de türelmes oktató és vizsgáztató volt, tőle senki nem távozott úgy a vizsgáról – bármilyen érdemjegyet kapott –, hogy igazságtalanul értékelték a tudását.

A szakmai együttműködésen túl barátságunk is elmélyült, közös névnapok, szilveszterek, baráti összejövetelek adtak alkalmat arra, hogy megismerjük hihetetlen műveltségét a történelem, a zene, a képzőművészet terén. Nem volt olyan téma, amihez ne tudott volna értő módon hozzátenni valamit. Engem is nagyon megérintett, amikor részben az egyetem vezetése által alkalmazott méltatlan módszerek miatt egészsége megrendült, s műtétet kellett rajta végrehajtani.

Halála évében nyáron még egy jó hangulatú baráti összejövetelen vett részt, akkor a rendszeres veseinfúziókat leszámítva bizakodó volt az egészségi állapotát illetően is, várva, hogy egy veseátültetés ezt a gondját is megoldja. Egy váratlan helyzet megadta a lehetőséget erre, de egy ugyancsak váratlan fertőzést a szervezete már nem tudott legyőzni. Halála mindenkit megrendített, azt is, aki nem volt feltétlen tisztelője, de bennünket, barátait különösen.

A jelen kötetben megjelent tanulmánnyal adózom emléke előtt, így utólag is megköszönve a barátságát és azt a tudósi szeretetet, amellyel oktatói pályámon segített.

Juhász László